

واقع بینی، مشارکت؛ راه حلی برای دوران پرمخاطره

۳ "سنکا" یکی از بلندآوازه‌ترین فیلسوفان دوران باستان است. وی معتقد بود کار فلسفه کم کردن آلام و رنج‌های بشری است. جان کلام "سنکا" این بود که هر چقدر بین واقعیت و آنچه هست با آنچه می‌خواهیم یا تصور می‌کنیم هست، فاصله وجود داشته باشد، میزان درد و رنج بیشتر می‌شود.

بر اساس این نگاه، انسان‌ها در وحله نخست باید واقعیت را خوب بشناسند و آن را به رسمیت بشناسند. به رسمیت شناختن واقعیت موجود به معنای قبول داشتن آن و یا قبول نداشتن آن نیست، بلکه فقط به معنای آن است که باور کنیم چنین واقعیتی هست. بعد از پذیرفتن واقعیت انسان‌ها تلاش می‌کنند زندگی خود را بر اساس آن واقعیت تطبیق دهند.

به عنوان مثال اگر من بپذیریم که تیم ملی فوتبال کشورم بسیار قوی‌تر از تیم ملی نپال و ضعیف‌تر از تیم ملی برزیل است حالا به عنوان یک مربی واقع‌بین برنامه‌ای که برای رویارویی با این دو تیم دارم متفاوت خواهد بود. و نیز اگر این واقعیت را به رسمیت بشناسم به عنوان یک هوادار فوتبال انتظار نتیجه‌ای که از بازی تیم ملی کشورم با نپال دارم اصلاً شبیه انتظار نتیجه بازی با تیم ملی برزیل نخواهد بود.

واقعیت امروز این است که حال اقتصاد کشور خوش نیست. واقعیت این است که حال ناخوش اقتصاد و تجارت بر کار همه از جمله خانواده بزرگ چرم و کفش هم تاثیر جدی گذاشته و خواهد

گذاشت. این یک واقعیت است.

اما واقعیت دیگری هم وجود دارد و اینکه زندگی نمی‌تواند متوقف شود، کار، تولید، اندوخته تجربه، نمی‌تواند و نباید از دست برود.

وقتی این دو واقعیت را کنار هم می‌گذاریم، آنگاه می‌توانیم به تصمیم برسیم.

زمانه ما اینگونه است. در این زمانه باید به مانند فردی که به هر دلیل انرژی کافی به بدنش نمی‌رسد با ترفندهایی میزان مصرف انرژی بدن را کم کرد اما نه آنقدر که موجب مرگ شود. هم اکنون ترفندهایی مانند معاملات نقدی یکی از این کارهاست که قطعاً در درازمدت نباید پایدار نماند اما چاره‌ای جز آن نیست. تغییر در شیوه و الگوی تولید، کوچ کردن به فرصت‌ها و بازارهای پرمصرف، مشارکت ترکیبی ذی‌نفعان این حرفه شامل، تولیدکنندگان، تامین‌کنندگان ملزومات، توزیع‌کنندگان و فروشندگان، تقویت مذاکرات در قالب نهادهای صنفی می‌تواند از جمله این راه‌کارها باشد.

به صورت کلی در هیچ برهه‌ای از زمان، تکروری‌ها و رفتارهای یک‌جانبه، عاقبت خوشی ندارد، اما به ویژه در چنین برهه‌هایی هر نوع تکروری و استفاده از مزیت مطلوب موقتی می‌تواند خسارت جبران‌ناپذیری به کل این حرفه و اقتصاد همه مشارکت‌کنندگان در آن وارد کند.